

Kerstmis 2021

De laatste jaren, voor corona, bezochten jaarlijks zo'n 15 à 16 miljoen toeristen Rome. Stelt u zich voor: dat is ongeveer de hele bevolking van ons land die city-trip maakt naar Rome. M.a.w. het kan er heel druk zijn. Zo ook in de Maria Maggiore, een van de vier aartsbasilieken. Wie met een gids in de Maria Maggiore naar binnen gaat, krijgt in een kwartiertje te horen wat er allemaal te zien is, en met een beetje geluk wijst die gids ook op de ruimte onder het altaar, waar de restanten staan van wat de kribbe van Jezus zou zijn geweest. Men kan er even langs lopen, en dan weer verder. Want wie met een groep op een drukke plaats komt en niet verloren wil lopen, doet er verstandig aan om die gids in de gaten te houden. Bij al die toeristische trekpleisters is het dan ook een bekend fenomeen: een omhooggestoken selfiestick met een kleurig sjaaltje eraan. Volg de leider, want hij weet waar het naartoe moet, hij kent de weg. De plaatselijke herder, waar de schapen achteraanlopen: van het één naar het ander; even kort, en dan snel weer verder.

Zo ging ons leven ook steeds vaker: van het ene evenement naar het andere. Reclame die ons leidt van de ene aankoop naar de andere, of financieel gewin wat ons aanzet om allerlei acties te ondernemen: in een drukke wereld van het één naar het ander, soms achter meer sticks-met-sjaaltjes tegelijk aan. Multitasken noemen we dat. We trokken ons eigen plan.

Maar sinds vorig jaar veranderde heel veel: vanaf maart 2020 veranderden al onze zelfgemaakte plannen, werd veel onzeker: werkrouetine werd ineens anders en zelfs onzeker; de god van de sport werd ineens machteloos. U kent het hele scala wel van dingen die er ineens niet meer waren. Er was ineens nog maar weinig om op te koersen: alles wat we volgden, waar we naar en voor leefden, alle selfiesticks die ons voort leidden: ze verdwenen uit de lucht. Vanaf maart vorig jaar was er nog maar één stick die domineerde: die van de regering, die op gezette tijden een persconferentie hield. Die hield de aandacht vast, daar werd de routekaart uit virusland op uitgetekend; dat was het sjaaltje waarop we nog konden koersen, en voor de rest was er veel onzekerheid. Onzekerheid die gebleven is.

Onzekerheid die oudere mensen trof doordat ze ineens hun kinderen en kleinkinderen niet meer zagen. Onzekerheid voor ondernemers die hun brood niet meer konden verdienen, onzekerheid bij jonge mensen: sinds vorig jaar is er een schrikbarend aantal jonge mensen dat aanklopt voor psychische hulp. Gelukkig kloppen ze aan... De sticks met sjaaltjes die houvast gaven zijn verdwenen: waar nu naar toe?

Door dat onzekere anderhalf jaar heen, komen we bij Kerstmis. Kerstmis, waarbij we over de herders zingen: zij lagen bij nacht in het veld. Corona heeft ons van het krioelend drukke leven met zijn vele vluchtige ontmoetingen in de rust, maar soms ook in de eenzaamheid van het veld gebracht. Het veld waar de herders bij nacht waren: nacht over onze wereld. Nacht, die voor een waakzame herder ook betekent: uren van alleen zijn op het donkere veld. Waar gaan wij naartoe als er

geen stick-met-sjaaltje meer is om te volgen en wijzelf ook in die nacht de weg niet zien? Wie is dan leider, wie is dan herder?

Dat mensen een herder zoeken is niet nieuw. In het moderne leven worden ze coach genoemd: persoonlijk begeleiders van mensen. Coaching bureaus schieten als paddenstoelen uit de grond. Mensen die de weg niet meer weten in hun eigen leven, die bij nacht in het veld liggen, zoeken een coach, een herder die hen verder brengt.

Voor alle mensen die in dat veld liggen, uit het veld geslagen zijn, voor alle mensen die het niet alleen redden, klinkt juist met Kerstmis de boodschap: “Heden is u een Redder geboren.” Iemand die u leidt, die u verlost. Een herder die niet alleen vóór u uitgaat, maar ook mét u meegaat.

Op een van de sites over coaching, zeg maar: herderen van mensen, persoonlijke begeleiding, kwam ik zeven zaken tegen die de deelnemers in het vooruitzicht werden gesteld. Ik noem er een paar: meer ontspannen kunnen omgaan met lastige situaties; vergroting van het inzicht in uzelf; steviger in uw schoenen komen te staan.

Allemaal voordelen die de mens, die zich liet coachen, zou krijgen. Ik verzeker u: wie een gezond geloof in Christus heeft en Jezus werkelijk opzoekt, kan al die dingen vinden bij Hem. In Christus is ons een herder geboren. Voor ons allemaal, in al onze situaties, in alle tijden.

Loop de kribbe niet voorbij zoals veel achteloze toeristen in de Maria Maggiore, maar ga bij Hem zitten en ervaar dat Hij u ziet; luister naar wat Hij u zegt; ervaar aan den lijve dat Hij de herder is aan wie wij ons kunnen toevertrouwen.

Tot slot: het is in onze streken niet gebruikelijk, maar als pastoor mag ik deze staf dragen. Dat ik hem vanavond/vandaag bij heb en gebruikt heb, is geen toeval. Het is een herdersstaf, een coaching staf: een kerkelijke selfiestick om de schapen te hoeden. Deze herdersstaf zet ik nu neer bij Hem die onze ware coach is, de enige echte herder. Ik gun u van harte dat u zijn herderschap in deze nacht/op deze dag en heel het komend jaar zult mogen ervaren. Zalig Kerstmis. Amen.

Johan Goris, pastoor